

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 22.09.2021 v senátě složeném z předsdkyně senátu JUDr. Heleny Przybylové a přísedících Hany Alušíkové a Mgr. Milana Sladkého

takto:

Obžalovaní

1. **J ■ B ■■■■**,
nar. ■■■■ v ■■■■, jednatel Č ■■■■ s.r.o., trvale bytem ■■■■,

2. **S ■■■■ s. r. o.**,
IČ: ■■■■, se sídlem ■■■■,

jsou vinni,

že obžalovaný **J ■ B ■■■■** jako jednatel a jediný společník obchodní korporace **S ■■■■** s.r.o., IČ: ■■■■, se sídlem ■■■■, za tuto společnost jako příjemce dotace

a obchodní korporace **S ■■■■** s.r.o. prostřednictvím jednání svého jednatele a jediného společníka **J ■ B ■■■■**, který takto činil v rámci činnosti a zájmu této společnosti se záměrem pro společnost získat dotace bez splnění dotačních podmínek,

v níže uvedených případech uzavřeli s Úřadem práce ČR, krajská pobočka pro Plzeňský kraj, se sídlem Kaplířova 2731/7, Plzeň dohody o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu (dále také jen „dohoda“ či „dohody“), na základě kterých v níže uvedených případech za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková

poskytnutí příspěvku na mzdy zaměstnanců Úřadu práce ČR předkládal obžalovaný B [REDACTED] za obžalovanou S [REDACTED] s.r.o. formuláře „Vyúčtování mzdových nákladů - SÚPM" (dále jen „formulář vyúčtování"), ve kterých záměrně v rozporu se skutečností uváděl, že společnost S [REDACTED] s.r.o. již odvedla pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění, které za sebe zaměstnavatel odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance (dále jen odvod pojistného), ačkoliv k datu doručení formuláře vyúčtování Úřadu práce ČR tomu tak nebylo, přičemž předchozí odvod pojistného byl nezbytnou podmínkou pro poskytnutí mzdových příspěvků, které byly společnosti S [REDACTED] s.r.o. Úřadem práce ČR vyplaceny, konkrétně

I./ dne 30.6.2015 uzavřeli v Plzni s Úřadem práce ČR, krajská pobočka pro Plzeňský kraj dohodu č. PMA-SF-128/2015, jejímž obsahem bylo poskytnutí příspěvku na mzdové náklady zaměstnance M [REDACTED] K [REDACTED], nar. [REDACTED], na základě které předložil obžalovaný B [REDACTED] za obžalovanou S [REDACTED] s.r.o. Úřadu práce ČR formulář vyúčtování s nepravdivými informacemi ohledně předchozích úhrad odvodů pojistného:

1. za období 07/2015 dne 17.8.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 31.8.2015,
2. za období 08/2015 dne 9.9.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 20.10.2015,
3. za období 09/2015 dne 8.10.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
4. za období 10/2015 dne 30.11.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
5. za období 11/2015 dne 16.12.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
6. za období 12/2015 dne 13.1.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance bylo odvedeno až 3. 8. 2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
7. za období 01/2016 dne 25.2.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění nebylo k danému dni, ani později v plné výši odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení za zaměstnance nebylo odvedeno,

v důsledku čehož došlo k neoprávněnému čerpání příspěvku vypláceného ze strany Úřadu práce ČR na účet společnosti S [REDACTED] s.r.o. č. [REDACTED] v celkové výši 84.000,- Kč (z toho bylo hrazeno 13.228,80 Kč z rozpočtu ČR a 70.771,20 Kč z rozpočtu EU),

II./ dne 30.6.2015 uzavřeli v Plzni s Úřadem práce ČR, krajská pobočka pro Plzeňský kraj dohodu č. PMA-SF-129/2015, jejímž obsahem bylo poskytnutí příspěvku na mzdové náklady zaměstnance J [REDACTED] H [REDACTED], nar. [REDACTED], na základě které předložil obžalovaný B [REDACTED] za obžalovanou S [REDACTED] s.r.o. Úřadu práce ČR formulář vyúčtování s nepravdivými informacemi ohledně předchozích úhrad odvodů pojistného:

1. za období 07/2015 dne 17.8.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 31.8.2015,
2. za období 08/2015 dne 9.9.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a

pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 20.10.2015,

3. za období 09/2015 dne 8.10.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
4. za období 10/2015 dne 30.11.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
5. za období 11/2015 dne 16.12.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
6. za období 12/2015 dne 13.1.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění bylo odvedeno až 3. 8. 2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
7. za období 01/2016 dne 25.2.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění nebylo k danému dni, ani později v plné výši odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebyly odvedeny,

v důsledku čehož došlo k neoprávněnému čerpání příspěvku vypláceného ze strany Úřadu práce ČR na účet společnosti S [redacted] s.r.o. č. [redacted] v celkové výši 84.000,- Kč (z toho bylo hrazeno 13.228,80 Kč z rozpočtu ČR a 70.771,20 Kč z rozpočtu EU),

III./ dne 30.6.2015 uzavřeli v Plzni s Úřadem práce ČR, krajská pobočka pro Plzeňský kraj dohodu č. PMA-SF-142/2015, jejímž obsahem bylo poskytnutí příspěvku na mzdové náklady zaměstnance V [redacted] T [redacted], nar. [redacted], na základě které předložil obžalovaný B [redacted] za obžalovanou S [redacted] s.r.o. Úřadu práce ČR formulář vyúčtování s nepravdivými informacemi ohledně předchozích úhrad odvodů pojistného:

1. za období 07/2015 dne 17.8.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 31.8.2015,
2. za období 08/2015 dne 9.9.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 20.10.2015,
3. za období 09/2015 dne 8.10.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016 ,
4. za období 10/2015 dne 30.11.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
5. za období 11/2015 dne 16.12.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance bylo odvedeno až 8.1.2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
6. za období 12/2015 dne 13.1.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance bylo odvedeno až dne 3. 8. 2016 a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,

v důsledku čehož došlo k neoprávněnému čerpání příspěvku vypláceného ze strany Úřadu práce ČR na bankovní účet společnosti S [redacted] s.r.o. č. [redacted] v celkové výši 72.000,- Kč (z toho bylo hrazeno 11.114,40 Kč z rozpočtu ČR a 60.885,60 Kč z rozpočtu EU),

IV./ dne 30.6.2015 uzavřeli v Plzni s Úřadem práce ČR, krajská pobočka pro Plzeňský kraj

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihorčíková

dohodu č. PMA-SF-143/2015, jejímž obsahem bylo poskytnutí příspěvku na mzdové náklady zaměstnance J. N., nar. , na základě které předložil obžalovaný B. za obžalovanou S. s.r.o. Úřadu práce ČR formulář vyúčtování s nepravdivými informacemi ohledně předchozích úhrad odvodů pojistného:

1. za období 07/2015 dne 17.8.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 31.8.2015,
2. za období 08/2015 dne 9.9.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 20.10.2015,
3. za období 09/2015 dne 8.10.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění nebylo odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až 8.9.2016,
4. za období 10/2015 dne 30.11.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění nebylo odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
5. za období 11/2015 dne 16.12.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění nebylo odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
6. za období 12/2015 dne 13.1.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění nebylo odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
7. za období 01/2016 dne 25.2.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebyly odvedeny,
8. za období 02/2016 dne 18.3.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebyly odvedeny,

v důsledku čehož došlo k neoprávněnému čerpání příspěvku vypláčeného ze strany Úřadu práce ČR na účet společnosti S. s.r.o. č. v celkové výši 96.000,- Kč (z toho bylo hrazeno 15.343,20 Kč z rozpočtu ČR a 80.656,80 Kč z rozpočtu EU),

V./ dne 21.9.2015 uzavřeli v Plzni s Úřadem práce ČR, krajská pobočka pro Plzeňský kraj dohodu č. PMA-SZ-15/2015, jejímž obsahem bylo poskytnutí příspěvku na mzdové náklady zaměstnance F. J., nar. , na základě které předložil obžalovaný B. za obžalovanou S. s.r.o. Úřadu práce ČR formulář vyúčtování s nepravdivými informacemi ohledně předchozích úhrad odvodů pojistného:

1. za období 10/2015 dne 30.11.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance nebylo odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
2. za období 11/2015 dne 16.12.2015, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance nebylo odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
3. za období 12/2015 dne 13.1.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance nebylo odvedeno a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly odvedeny až dne 8. 9. 2016,
4. za období 01/2016 dne 26.2.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení nebylo odvedeno,
5. za období 02/2016 dne 18.3.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a

pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebyly odvedeny,

6. za období 03/2016 dne 22.4.2016, přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebyly odvedeny,

v důsledku čehož došlo k neoprávněnému čerpání příspěvku vypláceného ze strany Úřadu práce ČR na účet společnosti S [redacted] s.r.o. č. [redacted] v celkové výši 72.000,- Kč (z toho bylo hrazeno 12.686,40 Kč z rozpočtu ČR a 59.313,60 Kč z rozpočtu EU),

VI./ dne 21.9.2015 uzavřeli v Plzni s Úřadem práce ČR, krajská pobočka pro Plzeňský kraj dohodu č. PMA-SZ-16/2015, jejímž obsahem bylo poskytnutí příspěvku na mzdové náklady zaměstnance Z [redacted] S [redacted], nar. [redacted], na základě které předložil obžalovaný B [redacted] za obžalovanou S [redacted] s.r.o. Úřadu práce ČR formulář vyúčtování s nepravdivými informacemi ohledně předchozích úhrad odvodů pojistného:

1. za období 10/2015 dne 30.11.2015,
2. za období 11/2015 dne 16.12.2015,
3. za období 12/2015 dne 13.1.2016,
4. za období 01/2016 dne 26.2.2016,
5. za období 02/2016 dne 18.3.2016,
6. za období 03/2016 dne 22.4.2016,

přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebyly ani v jednom z těchto případů odvedeny,

v důsledku čehož došlo k neoprávněnému čerpání příspěvku vypláceného ze strany Úřadu práce ČR na účet společnosti S [redacted] s.r.o. č. [redacted] v celkové výši 72.000,- Kč (z toho bylo hrazeno 12.686,40 Kč z rozpočtu ČR a 59.313,60 Kč z rozpočtu EU),

VII./ dne 30.9.2015 uzavřeli v Plzni s Úřadem práce ČR, krajská pobočka pro Plzeňský kraj dohodu č. PMA-SZ-80/2015, jejímž obsahem bylo poskytnutí příspěvku na mzdové náklady zaměstnankyně S [redacted] D [redacted], nar. [redacted], na základě které předložil obžalovaný B [redacted] za obžalovanou S [redacted] s.r.o. Úřadu práce ČR formulář vyúčtování s nepravdivými informacemi ohledně předchozích úhrad odvodů pojistného:

1. za období 10/2015 dne 30.11.2015,
2. za období 11/2015 dne 16.12.2015,
3. za období 12/2015 dne 13.1.2016,
4. za období 01/2016 dne 26.2.2016,
5. za období 02/2016 dne 18.3.2016,
6. za období 03/2016 dne 22.4.2016,

přestože pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebyly ani v jednom z těchto případů odvedeny,

v důsledku čehož došlo k neoprávněnému čerpání příspěvku vypláceného ze strany Úřadu práce ČR na účet společnosti S [redacted] s.r.o. č. [redacted] v celkové výši 72.000,- Kč (z toho bylo hrazeno 12.686,40 Kč z rozpočtu ČR a 59.313,60 Kč z rozpočtu EU),

společnost S [redacted] s.r.o. tak v důsledku shora uvedeného jednání obžalovaného B [redacted] neoprávněně čerpala ke škodě Úřadu práce České republiky, Krajská pobočka pro Plzeňský kraj,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková

IC: 72496991, se sídlem KAPLÍŘOVA 7/2731, 320 73 PLZEŇ příspěvky na mzdy zaměstnanců v celkové výši 552.000,- Kč, která se skládala ze 16,48% tedy částky 90.974,40 Kč z prostředků poskytnutých z rozpočtu České republiky a z 83,51% tedy částky 461.025,60 Kč z prostředků poskytnutých z Evropského sociálního fondu,

t e d y

obžalovaný J. B.

jednak v žádosti o poskytnutí dotace uvedl nepravdivé údaje a takovým činem způsobil větší škodu,

jednak předložil nepravdivé doklady a tím umožnil neoprávněné použití finančních prostředků pocházejících z rozpočtů spravovaných jménem Evropské unie a takovým činem způsobil větší škodu,

obžalovaná S. s.r.o.

jednak v žádosti o poskytnutí dotace uvedla nepravdivé údaje, takovým činem způsobil větší škodu,

jednak uvedla nepravdivé údaje a tím umožnila neoprávněné použití finančních prostředků pocházejících z rozpočtů spravovaných jménem Evropské unie a takovým činem způsobil větší škodu,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný J. B.

jednak pokračující přečin dotačního podvodu dle § 212 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb.,

jednak pokračující přečin poškození finančních zájmů Evropské unie dle § 260 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. a

obžalovaná S. s.r.o.

jednak pokračující přečin dotačního podvodu dle § 212 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb.,

jednak pokračující přečin poškození finančních zájmů Evropské unie dle § 260 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb.,

za použití § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim a

o d s u z u j í s e

obžalovaný J. B.

podle § 212 odst. 4 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. ve spojení s § 43 odst. 2 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **t ř i c e t i (30) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. se výkon

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihorčíková

tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **t ř í (3) roků**.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. ve spojení s § 43 odst. 2 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. se obžalovanému dále ukládá souhrnný peněžitý trest ve výměře 60 denních sazeb při denní výměře sazby ve výši 1.000,- Kč (celkem **60.000,- Kč**).

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech na dobu **t ř í (3) roků**.

Současně se podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. ruší výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 8.12.2020, sp.zn. 2 T 110/2017, který spolu s usnesením Krajského soudu v Plzni sp.zn. 9 To 120/2021 nabyl právní moci dne 11.5.2021, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

obžalovaná S [redacted] s.r.o.

podle § 212 odst. 4 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. a § 16 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, k úhrnnému trestu **zrušení právnické osoby**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný J [redacted] B [redacted] povinen zaplatit poškozenému Úřadu práce ČR, se sídlem Praha 7, Dobrovského 1278/25 náhradu škody ve výši **552.000,- Kč**, přičemž dle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený Úřad práce ČR odkazuje se svým nárokem na náhradu škody vůči společnosti S [redacted] s.r.o. na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že se obžalovaný B [redacted] jako jednatel právnické osoby – obžalované S [redacted] s.r.o., a dále tato právnická osoba prostřednictvím svého jednatele obžalovaného B [redacted] dopustili výše popsaného jednání. Ve věci byly státním zástupcem podány dvě obžaloby, a to nejprve proti obžalovanému B [redacted] (sp. zn. 1 KZV 16/2019), a poté proti právnické osobě S [redacted] s.r.o. (sp. zn. 1 KZV 11/2020). Soud usnesením ze dne 9.2.2021, č.j. 34 T 3/2021-992 spojil obě věci ve smyslu § 23 odst. 3 trestního řádu ke společnému projednání a rozhodnutí, a to pod sp.zn. 34 T 4/2020, jelikož se obě obžaloby týkaly zcela totožné trestné činnosti, když tuto měl obž. B [redacted] páchat jako jednatel právnické osoby a obžalovaná právnická osoba jí měla páchat prostřednictvím svého jednatele obž. B [redacted]. Přípravné řízení pak probíhalo ohledně obou obžalovaných společně, když státní zástupce KSZ v Plzni svým usnesením ze dne 26.8.2020, sp.zn. 1 KZV 16/2019 rozhodl o vyloučení trestního stíhání právnické osoby S [redacted] s.r.o. ze společného řízení k samostatnému projednání a svým usnesením ze dne 15.9.2020, sp.zn. 1 KZV 11/2020 rozhodl o zastavení trestního stíhání dané právnické osoby s poukazem na skutečnost, že usnesením Městského soudu v Praze č.j. [redacted] došlo ke zrušení této právnické osoby. Citované rozhodnutí státního zástupce o zastavení trestního stíhání S [redacted] s.r.o. bylo pak usnesením Nejvyššího státního zástupce ze dne 21.12.2020, sp.zn. [redacted] zrušeno. Městský soud v Praze pak ve věci sp.zn. [redacted] revokoval své výše citované rozhodnutí o zrušení právnické osoby, když usnesením ze dne 30.10.2020 změnil své předchozí rozhodnutí tak, že se obchodní korporace S [redacted] s.r.o. nezrušuje a nenařizuje se její likvidace, a to s poukazem na ustanovení § 32 odst. 2 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen zákon o TOPO), podle kterého právnická osoba, proti níž bylo zahájeno trestní stíhání, nemůže být do doby jeho pravomocného skončení zrušena

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihorčíková

(se zákonem stanovenými výjimkami). Navazujícím rozhodnutím civilního soudu pak bylo řízení o zrušení obchodní korporace S ██████ s.r.o. přerušeno do skončení daného trestního řízení. Jelikož v době, kdy došlo k podání obžaloby vůči právnické osobě S ██████ s.r.o. již probíhalo hlavní líčení ve věci obžalovaného B ██████, soud zopakoval již provedené důkazy v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu ve společném řízení i vůči dotčené právnické osobě. Pro úplnost soud dodává, že při formulaci výroku rozsudku, kdy nevyslovil zcela samostatnou skutkovou větu nejprve ve vztahu k obžalovanému - fyzické osobě, a poté ji nezopakoval v podstatě v totožné podobě i ve vztahu k obžalované právnické osobě, si byl vědom ustanovení § 31 odst. 2 zákona o TOPO, podle kterého ve společném řízení vedeném proti právnické a fyzické osobě se trestní odpovědnost právnické a fyzické osoby posuzuje samostatně. Soud i při zvolené formulaci výroku nepovažuje obžalované fyzickou a právnickou osobu za spolupachatele, jejich odpovědnost hodnotí odděleně, ve výroku rozsudku je specifikována povaha jednání obžalovaného B ██████ jako jednání statutárního orgánu právnické osoby a povaha jednání obžalované S ██████ s.r.o. prostřednictvím svého statutárního orgánu, zvolený způsob popisu jednání ve skutkové větě rozsudku byl učiněn zejména s ohledem na jeho vyšší přehlednost, když dle názoru soudu taková formulace výroku odpovídá veškerým ustanovením příslušných trestních předpisů (trestní řád i zákon o TOPO).

2. Obžalovaný B ██████ sice k věci vypovídal, nicméně k ní neuvedl v podstatě žádné relevantní skutečnosti, neboť uváděl, že si na spáchání skutku ani na další okolnosti svého působení v S ██████ s.r.o. nepamatuje, a to z důvodu svého zranění hlavy. Úraz, který měl být příčinou ztráty paměti, popsal obžalovaný tak, že neví, zda se mu stal před rokem či dvěma (takto vypovídal dne 10.11.2020), nicméně běžel s dcerou v lese, upadl a udeřil se do hlavy o strom, podle svého přesvědčení byl v bezvědomí, což dovedl z toho, že nic nevěděl, dcera jej dovedla domů, tam si nějakým způsobem vzpomněl na to, kde je. Po nějaké době vyhledal lékařskou pomoc. Pokud byl obžalovaný konfrontován s tím, že dle lékařské zprávy měl navštívit urgentní příjem nemocnice až cca po 3-4 týdnech, tak uvedl, že si to nepamatuje. Obžalovaný vypověděl, že po úraze měl hematom a bolela ho hlava, lékaře nenavštívil dříve, neboť si na internetu přečetl, že se jeho stav může ustálit sám. Dále sdělil, že si pamatuje pouze některé věci z dětství, nicméně na skutečnosti související se společností S ██████, jejím chodem a na své působení v této právnické osobě si nepamatuje. Obžalovaný tvrdil, že by nechtěl připravit Evropskou unii o peníze, slyšel, že je zaplatil, pouze to bylo se zpožděním, které neví, proč vzniklo. Obžalovaný si nepamatoval ani na zaměstnance S ██████ s.r.o. K dotazu soudu, jakým způsobem byl obžalovaný schopen při vyšetření znalkyní psychiatrickou uvádět rozhodné skutečnosti ke své rodině, uvedl, že si tyto osoby pamatoval a na jejich povolání či životní okolnosti se po úraze ptal, proto tyto údaje znal při vyšetření. Lze tak uzavřít, že k samotnému předmětu řízení se obžalovaný nevyjádřil s odkazem na ztrátu paměti, k níž mělo dojít po činu.
3. S ohledem na způsob obhajoby obžalovaného, tedy po činu následující zdravotní důvody vedoucí ke ztrátě schopnosti uvědomit si presumovanou trestnou činnost, které by samozřejmě neměly vliv na samotnou trestní odpovědnost obžalovaného, nicméně by mohly mít vliv na schopnost obžalovaného plnohodnotně se účastnit trestního řízení či jej vnímat, byl ve věci vypracován znalecký posudek znalkyně MUDr. Miroslavy Synkové, která pak byla rovněž vyslechnuta při hlavním líčení. Znalkyně vyloučila, že by obžalovaný v době činu či v době následující a současně trpěl jakoukoliv duševní poruchou; v době činu byl plně schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání i své jednání ovládat, přičemž obžalovaného označila znalkyně za plně schopného účastnit se trestního řízení, jakož i chápat smysl trestního řízení či uloženého trestu. K tvrzení obžalovaného znalkyně uvedla, že měla k dispozici lékařské zprávy obžalovaného i možnost konzultace s ošetřujícím odborným lékařem obžalovaného. Znalkyně pak sdělila, že obžalovaným avizované zdravotní problémy v podobě rozsáhlé poúrazové ztráty paměti se jeví jako účelové, a to s ohledem na absenci organického korelátu i tvrzeného rozsahu ztráty paměti v porovnání se způsobem, jakým je obžalovaný schopen fungovat. Znalkyně uvedla, že je obvyklý poúrazový výpadek paměti vztahující se časově k době bezprostředně předcházející úrazovému ději.

Obžalovaným tvrzená porucha paměti se má týkat značné části jeho života, v takovém případě by muselo dojít k rozsáhlému pohmoždění a otoku mozku, čemuž však nedopovídají výsledky zobrazovacích vyšetření obžalovaného, jež takové poškození neprokázaly. Kromě toho je dle znalkyně takové zranění provázeno intenzivními bolestmi a dalšími symptomy v podobě naprosté zmatenosti a neurologických projevů, kteréžto by se bez okamžité lékařské péče neobešly. Muselo by současně dojít ke změnám na mozku, které by i s časovým odstupem následující vyšetření neurologem a CT metodou prokázalo. Znalkyně dále uvedla, že na rozdíl od pacientů s těžkými organickými poškozeními mozku, kteří se obvykle snaží jakékoliv vzpomínky si vybavit, bylo u obžalovaného při vyšetření evidentní, že o výbavu vzpomínek vůbec neusiluje a mechanicky odpovídal, že si na události nepamatuje, když amnézie se vztahovala především na jeho pracovní život. Znalkyně vypověděla, že na CT vyšetření obžalovaného nebyl žádný patologický nález, tudíž jeho mozek rozhodně nemohl být poškozen tak, aby došlo k takto rozsáhlým a nevratným výpadkům paměti. K určitým výpadkům paměti v souvislosti s otokem mozku podle znalkyně dochází, ty však pomíjí s tím, jak otok ustupuje, což obžalovaný prezentuje jinak, tedy že výpadky paměti u něj zůstávají do současné doby, ačkoliv na mozku není zřejmá žádná patologie, která by byla zjištělná zobrazovací metodou CT, jíž bylo při vyšetření obžalovaného využito. Navíc znalkyně zcela vyloučila, že by mohlo dojít pouze ke ztrátě vzpomínek na události bez toho, že by postižená osoba nepřišla i o veškeré běžné sociální návyky a dovednosti, které člověk získává v průběhu života učení. Obžalovaný by byl zcela dezorientován, nebyl by schopen činností jako řízení vozidla, nákupu, přesunu na konkrétní místo a běžného fungování v sociálních vztazích. Znalkyně současně uvedla, že takto rozsáhlou ztrátou paměti, jako prezentuje obžalovaný, netrpí ani lidé po těžkých prokazatelných úrazech, v důsledku kterých jsou hospitalizováni na ARO a uvedeni po určitou dobu do umělého spánku, ona osobně se ve své celoživotní praxi nikdy s takto rozsáhlou amnézií nesetkala. Z lékařské zprávy o ošetření obžalovaného na ambulanci urgentního příjmu Fakultní nemocnice Plzeň (čl. 237) pak vyplývá, že obžalovaný s obtížemi s pamětí se dostavil na předmětnou kliniku dne 10.9.2019, což dle jeho tvrzení uvedenému ošetřujícímu lékaři mělo být čtyři týdny po údajném úrazu. Provedené vyšetření CT mozku bylo uzavřeno jako normální nález na mozku. Je zřejmé to, co znalkyně zmiňovala ve svých závěrech a o co opírala svá hodnocení obžalovaným tvrzených obtíží, tedy že obžalovaný fungoval po dobu 4 týdnů od domnělého úrazu hlavy zcela bez lékařské pomoci, když až po této době pocítil potřebu lékařskou pomoc vyhledat, přičemž dostupnými zobrazovacími metodami se nepodařilo jakékoliv následky úrazu hlavy prokázat.

4. Na základě především znaleckého posudku a výslechu znalkyně MUDr. Synkové soud považuje za zcela vyloučené, že by u obžalovaného byla přítomna jím prezentovaná porucha paměti, tedy jej považuje za plně způsobilého chápat smysl trestního řízení a jeho tvrzení o ztrátě paměti považuje za jím zvolený způsob obhajoby. Původně pak bylo obhajobou navrhováno vypracování znaleckého posudku ke zdravotnímu stavu obžalovaného znalcem neurologem, od tohoto důkazního návrhu bylo následně obhajobou upuštěno, proto o tomto důkazním návrhu soud před skončením dokazování nerozhodoval. Soud měl možnost bezprostředně vnímat chování obžalovaného, neboť tento byl u prvního hlavního líčení přítomen a vyslyšel jej, přičemž neshledal žádné známky jakéhokoliv zdravotního problému, natož známky poškození neurologického charakteru. Obžalovaný se při hlavním líčení choval zcela standardním způsobem, nejevil nejmenší známky zmatenosti či jakékoliv psychické odchylky.
5. Před hodnocením důkazní situace považuje soud za nutné zabývat se procesní otázkou, a to konáním všech dalších hlavních líčení kromě prvního ve věci v nepřítomnosti obžalovaného. Je třeba uvést, že s ohledem na změnu právní kvalifikace žalovaného jednání (bude podrobněji odůvodněno níže), nebyl obžalovaný ohrožen zákonnou trestní sazbou, jež by odůvodňovala použití ustanovení § 202 odst. 4 trestního řádu (nemožnost konat hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného s výjimkou případu, kdy o takový postup obžalovaný dle § 202 odst. 5 trestního řádu výslovně požádá). V době konání hlavních líčení, při nichž nebyl obžalovaný B [REDACTED] přítomen, soud považoval za splněné podmínky ustanovení § 202 odst. 2 trestního řádu, v této

době již byl obžalovaný vyslechnut při předchozím hlavním líčení před soudem, k hlavnímu líčení byl vždy řádně předvolán, neúčast u hlavního líčení byla vždy dána jeho rozhodnutím, když v případech hlavních líčení konaných ve dnech 9.12.2020, 14.1.2021 a 22.9.2021 obžalovaný požádal o jejich konání ve své nepřítomnosti (pro úplnost soud uvádí, že pokud obžalovaný svou žádost o konání hlavního líčení doprovázel tvrzenými zdravotními důvody, tyto nikdy nedoložil, a to ani k výzvě soudu). Pouze hlavní líčení dne 3.8.2021 konal soud v nepřítomnosti obžalovaného, kdy rovněž shledal splnění podmínek § 202 odst. 2 trestního řádu, ačkoliv obžalovaný žádal o jeho odročení, jelikož soud neuznal obžalovaným tvrzenou omluvu v podobě zdravotních problémů znemožňujících mu se hlavního líčení účastnit. Soud k tomuto vedly následující důvody. O termínu hlavního líčení byl obžalovaný řádně vyrozuměn cca s měsíčním předstihem. Téhož dne, kdy se konalo hlavní líčení, obžalovaný zaslal soudu žádost o odročení jednání soudu s tím, že prodělal úraz – otřes mozku. Z příložené lékařské zprávy vyplývá, že se obžalovaný v nočních hodinách předchozího dne (CT provedeno v 22.36 hod. a zpráva vyhotovena v 23.01 hod.) dostavil na chirurgickou kliniku s tím, že mu téhož dne v 16 hod. na hlavu spadl betonový překlad, okolnosti úrazu si nepamatuje a stěžuje si na bolest hlavy. Vyšetřením CT nebyly zjištěny žádné traumatické změny, neurologický nálezní lékař hodnotí jako normální, nebyly popsány žádné hematomy či obdobná vnější manifestace úrazu, přičemž pokud byla obžalovanému nabídnuta lékařem preventivní hospitalizace, tuto odmítl a podepsal negativní revers. Ze zprávy nevyplývá, že by kromě doporučeného klidového režimu a dostatku tekutin bylo obžalovanému doporučeno jakékoliv omezení, tedy dle názoru soudu, i kdyby k obžalovaným popsanému úrazu došlo, rozhodně stav obžalovaného neznemožňoval tomuto účasti při hlavním líčení následujícího dne. Nelze odhlédnout od obhajoby obžalovaného ve vztahu k předmětu řízení vyličené výše, kdy obžalovaný rovněž popisoval zranění hlavy, jež znalkyně zpochybnila zejména v obžalovaným tvrzených následcích. Kromě toho obžalovaný prakticky při každém nařízeném hlavním líčení tvrdil zdravotní důvody, pro které se nemůže tohoto účastnit (byť v době předchozí souhlasil s konáním hlavního líčení ve své nepřítomnosti), přičemž tvrzené zdravotní důvody soudu ani na jeho výzvu nedokládá. Soud tak má za to, že i důvody, pro které žádal obžalovaný o odročení hlavního líčení dne 3.8.2021, byly účelové, soud proto hlavní líčení konal. Jak bylo uvedeno výše, i kdyby došlo k úrazu, který obžalovaný ošetřujícímu lékaři popsal, z lékařské zprávy vyplynulo, že obžalovaný byl na revers (tedy v důsledku projevu své vůle) propuštěn do domácího ošetřování bez známek takového poškození zdraví, které by si vyžadovalo režim, jež by účast u hlavního líčení znemožňovala dodržet.

6. Nyní se již soud bude věnovat hodnocení provedených důkazů. Z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že společnost S████████ s.r.o. vznikla dne ██████████ 2014, přičemž po celou dobu byl jediným jednatelem i společníkem této korporace právě obžalovaný B████████, což znamená, že právě on byl jedinou osobou oprávněnou jednat jménem této společnosti. Obžalovaný v rozhodné době dle obžaloby zaměstnával následující osoby: M████████ K████████ (pracovní smlouva čl. 9, pracovní poměr od 1.7.2015), J████████ H████████ (pracovní smlouva čl. 31, pracovní poměr od 1.7.2015), V████████ T████████ (pracovní smlouva čl. 53, pracovní poměr od 1.7.2015), J████████ N████████ (pracovní smlouva čl. 73, pracovní poměr od 1.7.2015), F████████ J████████ (pracovní smlouva čl. 97, pracovní poměr od 1.10.2015), Z████████ S████████ (pracovní smlouva čl. 116, pracovní poměr od 1.10.2015) a S████████ D████████ (pracovní smlouva čl. 135, pracovní poměr od 1.10.2015), což je zřejmé z jednotlivých pracovních smluv (viz uvedená čl.). Zaměstnance K████████, H████████, T████████ a N████████ zaměstnával na pozici vrátného, dle příslušných smluv byl sjednán pracovní poměr na dobu neurčitou, zatímco zaměstnanci J████████, S████████ a D████████ byli dle smluv zaměstnáni na dobu určitou do 30.9.2016 (sv. J████████ a S████████ na pozici montáž oken a sv. D████████ na pozici ruční mytí vozidel). Jednotliví výše uvedení zaměstnanci byli v hlavním líčení vyslechnuti jako svědci a všichni shodně potvrdili, že ve společnosti S████████, kterou dle jejich informací řídil právě obžalovaný B████████, v rozhodné době pracovali, přičemž před svým nástupem do zaměstnání u obžalovaného byli evidováni na úřadu práce, odkud nejčastěji dostali doporučení na danou práci. Pouze sv. D████████ uvedla, že u obžalovaného pracovala v době předchozí brigádně a následně se dohodli na tomto pracovním poměru. Všichni svědci zaměstnáni na pozici

vrátných, tedy s pracovním poměrem od 1.7.2015, v podstatě vypověděli shodně, že zpočátku jejich práce probíhala obvyklým způsobem, tedy dostávali za ní mzdu dle smlouvy, nicméně tato situace trvala pouze do ledna 2016 dle výpovědi sv. K [redacted] a H [redacted], či do konce roku 2015 dle výpovědi sv. T [redacted] a N [redacted]. V době následující se jim nedařilo obžalovaného vůbec zastihnout, nebral telefony a nebyl k zastížení, proto uvedení svědci se snažili ukončit pracovní poměr, což ve svých důsledcích pro ně znamenalo, že ještě další 3-4 měsíce u obžalovaného byli fakticky zaměstnání, aniž by pobírali plat. K jakémukoliv formálnímu ukončení pracovního poměru ze strany obžalovaného B [redacted] (jednajícího za společnost S [redacted] s.r.o.) nedošlo, tento se měl dle svědků zapírat, oni byli kontaktováni pouze osobou polské národnosti oslovovanou jako „F [redacted]“, který působil jako spolupracovník obžalovaného B [redacted]. Právě on jim měl jednoho dne říct, že už do práce nemají chodit, že tam „končí“, nicméně s otázkami týkajícími se pracovního poměru a finančních pohledávek svědky odkazoval právě na obžalovaného B [redacted]. Svědci shodně považovali tohoto „Poláka“ nikoliv za osobu jednající jménem S [redacted] s.r.o. či za svého zaměstnavatele, ale pouze za pomocníka obžalovaného. Sv. D [redacted] pak uváděla, že kromě muže Poláka s ní jednala za obžalovaného ještě J [redacted], která měla rovněž mít nějaký pracovní vztah s obžalovaným. Svědci pak hovořili o tom, že následně zjistili, že obžalovaný v době, kdy u něj byli zaměstnání, za ně neměl odvádět sociální a zdravotní pojištění (sv. K [redacted], D [redacted], S [redacted], J [redacted] – ten uvedl, že má za to, že následně toto obžalovaný doplatil).

7. Společnost S [redacted] s.r.o. uzavřela s Úřadem práce ČR ohledně každého z výše uvedených zaměstnanců dohodu o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu s Evropského sociálního fondu (dále jen „dohoda“). Za právnickou osobu S [redacted] s.r.o. uvedené smlouvy podepsal právě obžalovaný B [redacted]. Jedná se o dohody, jejichž číselná označení a data uzavření jsou uvedena ve výrokové části rozsudku, podle nichž úřad práce poskytne zaměstnavateli, tedy společnosti S [redacted] s.r.o., příspěvek za předpokladu, že zaměstnavatel vyhradí pracovní místo, na které přijme do pracovního poměru uchazeče o zaměstnání a sjedná s ním pracovní poměr za podmínek uvedených v dohodě. Úřad práce pak v souladu s touto dohodou poskytne zaměstnavateli příspěvek ve výši vynaložených prostředků na mzdy zaměstnance, včetně pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu zaměstnance, maximálně 12.000,- Kč měsíčně. Současně byl stanoven maximální součet měsíčních příspěvků, který odpovídá obžalovaným odčerpaným částkám uvedeným ve výroku rozsudku. Dále byla stanovena maximální doba poskytování příspěvku, která se rovněž shoduje s dobou, za níž obžalovaný příspěvky čerpal (resp. je čerpala obžalovaná právnická osoba). Z dohody pak vyplývá, že zaměstnavatel je povinen úřadu práce dokládat výkaz „vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené“, a to na standardizovaném formuláři úřadu, přičemž již z této dohody vyplývá, že zaměstnavatel je povinen nejpozději v den doložení výkazu za příslušný měsíc odvést částku pojistného na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanci a pojistné na veřejné zdravotní pojištění, které za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance (pokud tak neučiní, je povinen příspěvek vrátit). Ze samotné dohody pak vyplývá, že příspěvek se poskytuje ze státního rozpočtu ČR a Evropského sociálního fondu. K důkazu pak byly v hlavním líčení provedeny jednotlivé dohody týkající se sv. K [redacted] (čl. 5-7), sv. H [redacted] (čl. 27-29), sv. T [redacted] (čl. 49-51), sv. N [redacted] (čl. 69-71), sv. J [redacted] (čl. 93-95), sv. S [redacted] (čl. 112-114), sv. D [redacted] (čl. 131-133). Jednotlivými výše zmíněnými formuláři „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM“ bylo prokázáno, že jménem společnosti S [redacted] s.r.o. obžalovaný B [redacted] uplatnil ve vztahu k jednotlivým zaměstnancům za období uvedená ve výroku rozsudku nárok na příspěvek ve smyslu uzavřených dohod – ohledně sv. M [redacted] K [redacted] čl. 11-23 za období od července 2015 do ledna 2016 vždy v částce 12.000,- Kč měsíčně, tedy celkem 84.000,- Kč, ohledně sv. J [redacted] H [redacted] čl. 33-45 za období od července 2015 do ledna 2016 vždy v částce 12.000,- Kč měsíčně, tedy celkem 84.000,- Kč, za sv. V [redacted] T [redacted] čl. 55-65 za období od července 2015 do prosince 2015 vždy v částce 12.000,- Kč měsíčně, tedy celkem 72.000,- Kč, u sv. J [redacted] N [redacted] čl. 75-89

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihorčíková

za období od července 2015 do února 2016 vždy v částce 12.000,- Kč měsíčně, tedy celkem 96.000,- Kč (oproti podané obžalobě soud doplnil údaj o čerpaném příspěvku za měsíc září 2015, který z obžaloby nejspíš omylem vypadl, když celková částka dle obžaloby pak odpovídá součtu všech měsíců včetně předmětného září 2015), ohledně sv. F. J. čl. 99-108 za období od října 2015 do března 2016 vždy v částce 12.000,- Kč měsíčně, tedy celkem 72.000,- Kč, u sv. Z. S. čl. 118-127 za období od října 2015 do března 2016 vždy v částce 12.000,- Kč měsíčně, tedy celkem 72.000,- Kč (obdobně jako bylo uvedeno výše soud doplnil oproti podané obžalobě měsíc listopad 2015) a u sv. S. D. čl. 137-146 za období od října 2015 do března 2016 vždy v částce 12.000,- Kč měsíčně, tedy celkem 72.000,- Kč.

8. Uzavření dohod o vyhrazení účelného pracovního místa předcházela žádost obžalované S. učiněná prostřednictvím obžalovaného B. o příspěvek na vyhrazení takového pracovního místa pro uchazeče o zaměstnání (čl. 285 a násl.) na sv. H. dne 11.6.2015, na sv. T. dne 18.6.2015, na sv. N. dne 18.6.2015, na sv. J. dne 31.8.2015, na sv. S. dne 31.8.2015 a na sv. D. dne 4.9.2015. Z platebních kalendářů k jednotlivým uzavřeným dohodám (čl. 10, 32, 54, 74, 98, 117 a 136), stejně jako z výpisu z účtu S. s.r.o. (čl. 544 a násl.) a z platebních poukazů Úřadu práce ČR vyplývá, že jednotlivé částky uvedené ve výroku rozsudku byly obžalované S. na její účet poukázány a tato je obdržela.
9. Výše uvedenými důkazy tak bylo prokázáno, že obžalovaný jménem společnosti S. s.r.o. vytvořil ve smyslu § 113 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti společensky účelná pracovní místa. Podle citovaného ustanovení se společensky účelnými pracovními místy rozumí pracovní místa, která zaměstnavatel zřizuje nebo vyhrazuje na základě dohody s Úřadem práce a obsazuje je uchazeči o zaměstnání, kterým nelze zajistit pracovní uplatnění jiným způsobem. Všichni zaměstnanci obžalované právnické osoby, tedy svědci M., K., J., H., V., T., J., N., F., J., Z., S. a S., D., byli v rozhodné době zaměstnání v uvedeném režimu, tedy na společensky účelném pracovním místě. Se všemi těmito zaměstnanci uzavřel obžalovaný za obžalovanou S. řádné pracovní smlouvy, na základě kterých byly u této společnosti zaměstnání (v období, v němž dle výroku rozsudku obžalovaná právnická osoba pobírala na uvedené zaměstnance příspěvky). Z výpovědi svědků pak vyšlo najevo, že pracovní poměry nebyly ukončeny prostřednictvím právních institutů dle zákoníku práce sloužících k tomuto účelu, nýbrž obžalovaná S. a spolu s ní i obžalovaný B. přestali ve vztahu ke svým zaměstnancům vyvíjet jakoukoliv činnost, tedy neplatili jim mzdu a byli nekontaktní. Jedinou výjimkou byl sv. F., J., který uvedl, že v březnu 2016 ukončil zaměstnání on sám ze své vůle, přičemž do doby jeho odchodu mu byla řádně vyplácena mzda. Zbylí zaměstnanci hovořili o tom, že jim přestal být vyplácen plat (nejčastěji hovořili o tom, že do konce roku 2015 mzdu dostávali a následně již nikoliv). Dále bylo prokázáno, že ve smyslu § 119 zákona č. 435/2004 Sb. uzavřela společnost S. s.r.o. prostřednictvím obžalovaného B. dohody o poskytnutí příspěvku s Úřadem práce ČR, a to ohledně všech výše uvedených zaměstnanců. Současně bylo výše popsány listinnými důkazy prokázáno, že obžalovanému byl u všech uvedených zaměstnanců vyplácen příspěvek v plné výši, který dle článku III bod 1 příslušné dohody mohl být vyplácen (příspěvek je vždy omezen maximální výší 12.000,- Kč měsíčně, přičemž je omezena i jeho nejvyšší možná končená částka – tato je u jednotlivých zaměstnanců různá, nicméně byla vždy obžalovanou společností vyčerpána v plném rozsahu). V neposlední řadě bylo výše uvedenými důkazy prokázáno, že příspěvky byly obžalované vždy řádně vyplaceny zasláním na její účet.
10. Podle čl. III bod 4 dohod bylo podmínkou vyplacení jednotlivých příspěvků (za příslušný měsíc) doložení „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM“, což se uplatňovalo vyplněním standardizovaného formuláře, jež byl přílohou dané smlouvy. U každého zaměstnance bylo nutné za každý kalendářní měsíc toto vyúčtování úřadu práce zaslat, teprve poté mohl být příspěvek poskytnut. Je třeba uvést, že dané vyúčtování bylo nedílnou součástí smlouvy mezi zaměstnavatelem vytvářejícím společensky účelné pracovní místo a úřadem práce, bylo

podmínkou poskytnutí příspěvku ve smyslu dané smlouvy. Kromě jiných podmínek je součástí tohoto vyúčtování prohlášení zaměstnavatele jako žadatele o příspěvek, že pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance (dále jen „zákonné odvody zaměstnavatele“) za uvedený měsíc a v uvedené výši, byly odvedeny nejpozději v den doručení výkazu Úřadu práce ČR. Podpisem příslušného formuláře pak zaměstnavatel stvrzoval pravdivost mimo jiné i daného prohlášení. Soud rovněž vyslechl sv. A. Č., která dle výpovědi některých zaměstnanců měla působit jako účetní obžalovaného B. Jmenovaná sdělila, že nikdy nebyla oficiální účetní obžalovaného, pouze v rámci jakési osobní výpomoci na žádost obžalovaného zpracovávala mzdy zaměstnanců. K předmětu řízení uvedla, že ví, že na zaměstnance byly poskytovány příspěvky, ona pouze vyplnila příslušné formuláře dle pokynů obžalovaného B. a ten předmětné listiny podepisoval a předkládal příslušnému úřadu. Z výpovědi svědkyně tak vyplývá, že rozhodně nenastala situace, kdy by snad o příspěvky bylo žádáno bez vědomí obžalovaného tak, že by tento úkon za něj činil někdo jiný, ale že to byl právě obžalovaný B., kdo dával pokyny ke způsobu vyplnění příslušných formulářů, tyto podepisoval a úřadu předkládal. Kromě toho je zřejmé, že tento musel nejprve o příspěvek na společensky účelné pracovní místo požádat, následně uzavřít jednotlivé dohody s úřadem práce a teprve poté každý měsíc u všech zaměstnanců příspěvek vyúčtovat. Veškeré listiny disponují podpisem obžalovaného, když z výpovědi všech zaměstnanců vyplývá, že sice spolu s obžalovaným B. se u společnosti S. s.r.o. „pohybovaly“ další osoby – Polák přezdívaný F., či dle sv. D. Poláci J. B. a M. D., nicméně z výpovědi bylo současně zřejmé, že se jednalo jen o jakési pomocníky obžalovaného B., když rozhodovací pravomoc měl nejen dle výpisu z obchodního rejstříku jako jediný jednatel, ale i fakticky, právě obžalovaný B.

11. Dále se soud bude zabývat otázkou plnění povinnosti obžalované v podobě předchozí úhrady zákonných odvodů zaměstnavatele před vyúčtováním příslušného příspěvku za daný kalendářní měsíc. Ohledně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti byly provedeny listinné důkazy, a to zprávy ČSSZ (čl. 190, 414, 420, 426, 436, 452, 523). Především je třeba uvést, že v rozhodném období byl zaměstnavatel povinen poskytovat přehledy o vyměřovacích základech pro účely daných povinných odvodů v úhrnu za všechny zaměstnance měsíčně, tedy dané povinné odvody se nevykazovaly individuálně k jednotlivým zaměstnancům. Z citovaných listinných důkazů pak vyplývá, že obžalovaná S. s.r.o. se zaevidovala jako zaměstnavatel pro účely zákonných odvodů zaměstnavatele u následujících zaměstnanců: M., K., J., H., V., T., J., N. a F. J. Neučinila tak u zaměstnanců Z., S. a S. D., tudíž u těchto zaměstnanců nemohly být a nebyly vůbec hrazeny zaměstnavatelem – obžalovanou pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Pokud pak obžalovaná právnická osoba prostřednictvím svého jednatele obžalovaného B. při žádosti o příspěvek na účelně vytvořené pracovní místo deklarovala, že uhradila před podáním vyúčtování příspěvku zákonné odvody zaměstnavatele, tak neuváděla pravdu, neboť nejen že tyto platby neodvedla, ale ani nepřiznala vůči příslušnému úřadu svou povinnost takové platby hradit. U zbylých zaměstnanců, tedy u těch, u nichž byla S. s.r.o. u ČSSZ evidována jako zaměstnavatel, pak dle další zprávy tohoto orgánu (čl. 426) byl dodán úhrn vyměřovacích základů zaměstnanců pouze za období července 2015 až prosince 2015, tedy opět od ledna 2016 dále, pokud obžalovaná S. prostřednictvím svého jednatele obžalovaného B. prohlašovala ve vyúčtování pro účely poskytnutí příspěvku, že zaplatila předmětné zákonné odvody zaměstnavatele, tak opět neuváděla pravdu, neboť tyto odvody nejen že nebyly placeny, ale nebyly příslušnému úřadu ani dodány informace, na základě kterých by byla povinnost hradit příslušné odvody stanovena. Z uvedeného vyplývá, že u všech zaměstnanců za období ledna 2016 až března 2016, do kteréhožto měsíce byl příspěvek obžalovanou žádán (s výjimkou sv. T., za něhož byl příspěvek žádán pouze do prosince 2015) a u sv. S. a D. za celé období nebylo obžalovanou S. s.r.o. prostřednictvím úkonů obžalovaného B. vůbec ve vztahu k příslušnému státnímu

orgánu avizováno, že zaměstnavatel má zákonné odvody za své zaměstnance platit. Ve zbytku, tedy u sv. K■■■■, H■■■■, T■■■■ a N■■■■ za období července 2015 až prosince 2015 a u sv. J■■■■ za období října 2015 až prosince 2015, je zřejmá doba a rozsah úhrady výše uvedených zákonných odvodů zaměstnavatele ze strany obžalované S■■■■ s.r.o. ze sdělení ČSSZ (čl. 420, 432, 436 a násl., 452,523). Za období července 2015 byla splněna povinnost zaměstnavatele uhradit pojistné za sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za své zaměstnance (evidované pro tyto účely u ČSSZ) dne 31.8.2015, přičemž z příslušných vyúčtování mzdových nákladů - SÚPM je zřejmé, že tyto byly podány již dne 17.8.2015, tedy dříve než byla úhrada zákonných odvodů zaměstnavatele poskytnuta, tudíž i v rozporu s proklamací na této listině učiněnou. Za období srpna 2015 byly příslušné odvody za zaměstnance učiněny dne 20.10.2015, ačkoliv vyúčtování pro účely poskytnutí příspěvku bylo učiněno ze strany S■■■■ již 9.9.2015. Za období následující, tedy od října 2015 do prosince 2015, došlo ke splacení již dlužných zákonných odvodů zaměstnavatele ze strany S■■■■ až dne 8.9.2016 (v tomto ohledu je na čl. 452 sice sdělení ČSSZ, že dluh na citovaných odvodech byl obžalovanou uhrazen dne 8.9.2016 v plné výši, avšak tímto se rozumí pouze „přiznaná výše“, když jak bylo řečeno výše za období od ledna 2016 již obžalovaná vyměřovací základy svých zaměstnanců úřadu nedodala a dva výše jmenovaní zaměstnanci nebyli do vyměřovacích základů zahrnutí vůbec ani v době předchozí).

12. K otázce úhrad pojistného na veřejné zdravotní pojištění byly rovněž provedeny listinné důkazy. Z vyjádření VZP (čl. 459) je zřejmé, že pojištěncem této zdravotní pojišťovny byli v rozhodném období následující zaměstnanci obžalované právnické osoby: M■■■■ K■■■■, J■■■■ H■■■■, V■■■■ T■■■■ a S■■■■ D■■■■. Posledně jmenovaná nebyla zaměstnavatelem pro účely hrazení daného odvodu vůbec přihlášena, tedy za tuto osobu nemohly platby pojistného na veřejné zdravotní pojištění vůbec probíhat, neboť ji zaměstnavatel u příslušných institucí nezaevidoval jako svého zaměstnance. Zbylé osoby, tedy sv. K■■■■, H■■■■ a T■■■■ byli evidováni pro účely citovaných zákonných odvodů jako zaměstnanci obžalované v období od 1.7.2015 do 31.3.2016. Z příslušného vyúčtování VZP (čl. 474) je zřejmé, že pojistné na veřejné zdravotní pojištění za uvedené tři zaměstnance bylo uhrazeno za měsíc červenec 2015 shodně jako výše uvedené povinné odvody dne 31.8.2015 (tedy až po podání vyúčtování k žádosti o příspěvek), za období srpna 2015 opět jako výše uvedené odvody dne 20.10.2015 (opět po podání vyúčtování úřadu práce), za období září 2015 až listopad 2015 dne 8.1.2016 (po podání vyúčtování), za období prosince 2015 došlo k úhradě dne 3.8.2016 (čl. 484). Dále již úhrady poskytovány nebyly. Sv. N■■■■ byl pojištěncem ČPZP (čl. 176), přičemž uhrazeno bylo pojistné pouze za období července a srpna 2015, a to ve stejném období jako pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve dnech 31.8.2015 a 20.10.2015 (čl. 182). Sv. F■■■■ J■■■■ byl v rozhodném období pojištěncem OZP (čl. 176, 184), přičemž byl evidován jako zaměstnanec S■■■■ s.r.o. a za období 1.10.2015 až 31.3.2015 nebyla hrazena žádná platba na zdravotní pojištění. Sv. Z■■■■ S■■■■ byl pojištěncem ČPZP (čl. 176), přičemž jako zaměstnanec S■■■■ s.r.o. pro účely odvodů pojistného na veřejné zdravotní pojištění vůbec nebyl evidován (čl. 182), tudíž žádné odvody za něj hrazeny zaměstnavatelem nebyly.
13. Pro vyšší přehlednost se soud pokusí o shrnutí údajů o úhradách pojistného na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze strany S■■■■ s.r.o. v rozhodném období. Za sv. S■■■■ a D■■■■ nebyly uvedené odvody hrazeny vůbec (tito u příslušných institucí vůbec nebyli evidováni jako zaměstnanci S■■■■ s.r.o.), stejně tak žádný z odvodů nebyl činěn u zbylých zaměstnanců v období od ledna 2016 a u sv. J■■■■ nebylo po celou dobu hrazeno pojistné na veřejné zdravotní pojištění, u sv. N■■■■ pak nebylo hrazeno pojistné na totéž pojištění od října 2015. Ve zbytku u sv. K■■■■, H■■■■, T■■■■ a N■■■■ byly tyto odvody hrazeny až poté, co bylo podáno vyúčtování příspěvku na příslušný úřad, přičemž k tvrzení obhajoby, že šlo pouze o pochybení v podobě zpožděné platby, je třeba uvést, že takto by bylo možno snad pohlížet na platby za červenec 2015, k nimž došlo 31.8.2015, popř. za srpen 2015, k nimž došlo 20.10.2015, nicméně u

ostatních plateb se jednalo o úhradu dlužných odvodů se značným časovým zpožděním. Jak bylo uvedeno u některých zaměstnanců po celou dobu a u jiných po určitý časový úsek pak k odvodům vůbec nedocházelo (popř. ani nebyla přiznána povinnost k takovým odvodům).

14. Smyslem poskytování příspěvku na vytváření pracovních míst je snaha zaměstnat osoby, jimž se nedaří zaměstnání běžným způsobem získat a jsou tak evidováni na úřadu práce. Tedy daná zákonná úprava poskytuje zaměstnavateli, který je ochoten zaměstnat osobu, jež nenašla na trhu práce uplatnění, určitou výhodu – peněžní kompenzaci za to, že takové osobě práci poskytne a umožní jí tak např. získat pracovní návyky, znovu se zapracovat a zlepšit tak své sociální poměry. Právní úprava v podstatě počítá s tím, že zaměstnanec, který nenašel běžným způsobem zaměstnání, jej takto získá, a zaměstnavatel, který jej zaměstnal a s ohledem na jeho mnohdy déle trvající absenci výkonu zaměstnání jej musí zaučit či smířit se s počáteční nižší výkonností takového zaměstnance, dostane za svůj vstřícný přístup určitou kompenzaci, když tento režim počítá s tím, že zaměstnanec bude u zaměstnavatele po určité době zcela normálně fungovat a tento na něj již žádné příspěvky pobírat nebude, neboť jeho pracovní návyky a výkonnost budou na zcela běžné úrovni. Jedná se tedy o jakousi finanční výpomoc při uvádění hůře zaměstnatelných osob na trh práce. Na druhou stranu není smyslem dané právní úpravy vyplatit zaměstnavateli příspěvky, které převýší veškeré prostředky, jež zaměstnavatel vloží do takto získaných zaměstnanců, neboť takový přístup by zcela postrádal smysl. Zjednodušeně řečeno by stát (popř. EU) vynakládala na takového zaměstnance nepoměrně vyšší náklady než v případě, kdy by tento zůstal nezaměstnaný a vybraní zaměstnavatelé by zároveň získávali nedůvodné dotace. Aby stát předešel obdobnému zneužití čerpání těchto příspěvků, stanoví podmínky, při jejichž splnění, a pouze v takovém případě, může být příspěvek čerpán. Jednou z podmínek je i skutečnost, že zaměstnavatel řádně zaeviduje své zaměstnance u příslušných institucí a za tyto hradí zákonné odvody, a to pojistné na veřejné zdravotní pojištění, na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, a to před podáním vyúčtování pro účely poskytnutí příspěvku, tedy stát předpokládá, že tyto odvody nebudou zpětně hrazeny právě z poskytnutého příspěvku, k čemuž pak v projednávané věci v případě, kdy tyto odvody byly se zpožděním zaplacený, fakticky mohlo docházet. Současně obecně platí, že v případě poskytnutí jakékoliv dotace, ať už ze strany státu či EU, je oprávněním subjektu dotaci poskytující stanovit si podmínky, za nichž je možné dotaci čerpat. Osoba, která takovou podmínku nesplní, nemá na dotaci nárok, přičemž uvádění nepravdivých skutečností při procesu vedoucím k získání dotace, tedy předstírání splnění stanovených podmínek, je sankcionováno trestními předpisy.
15. V řízení tak bylo prokázáno, že obžalovaná S ██████████ zaměstnala celkem sedm zaměstnanců v rámci společensky účelného pracovního místa vyhrazeného ve smyslu § 113 zákona č. 435/2004 Sb., kdy řádně zažádala o příspěvek na takto vytvořené pracovní místo a s úřadem práce uzavřela příslušné dohody dle § 119 citovaného zákona. K aktivaci výplaty příspěvků pak bylo nutné pravidelně měsíčně podávat vyúčtování mzdových nákladů, které je možno považovat za součást uzavřených dohod, které na něj odkazují. V každém jednotlivém vyúčtování mzdy musel oprávněný subjekt za právnickou osobu zaměstnavatele mimo dalších podmínek potvrdit, že před podáním vyúčtování příslušnému úřadu došlo za konkrétního zaměstnance k úhradě pojistného na veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Uvedené skutečnosti pak obžalovaná S ██████████ s.r.o. prostřednictvím obžalovaného B ██████████ deklarovala ve všech vyúčtováních nepravdivě, když v době podání vyúčtování tyto odvody uhrazeny nebyly. Některé z nich byly uhrazeny s menším či větším zpožděním a v podstatné části pak nebyly uhrazeny vůbec, resp. v některých případech ani nebyl zájem na tom je hradit, když příslušný zaměstnanec nebyl pro účely odvodů registrován. Z vyjádření ÚP ČR je dále zřejmé, že příspěvek byl poskytován zčásti z rozpočtu ČR a zčásti z prostředků poskytnutých Evropskou unií z Evropského sociálního fondu v rámci operačního programu zaměstnanost. Rozčlenění celkové poskytnuté částky na část plynoucí z rozpočtu ČR a z prostředků z Evropského sociálního fondu je zřejmé z platebních poukazů (čl. 150 a násl.) a odpovídá procentnímu i početnímu vyjádření uvedenému ve výroku rozsudku.

16. Dotačního podvodu dle § 212 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí, kdo v žádosti o poskytnutí dotace, subvence nebo návratné finanční výpomoci nebo příspěvku uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí. Toto ustanovení zajišťuje ochranu poskytování dotací, subvencí, nebo návratných finančních výpomocí a příspěvků, přičemž sankcionováno je úmyslné uvádění nepravdivých nebo hrubě zkreslených údajů nebo zamlčení podstatných údajů v žádosti o poskytnutí některé z výše uvedených podpor. Nepravdivé jsou údaje, jejichž obsah vůbec neodpovídá skutečnému stavu, o němž je podávána informace, a to byť jen o některé skutečnosti důležité pro poskytnutí některého z dotačních titulů. Pachatelem daného trestného činu může být jak sám žadatel, tak i osoba, která za žadatele příslušnou žádost sepisuje či vyplňuje, tedy kdokoli, kdo v takové žádosti uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí. K dokonání tohoto trestného činu postačí, že pachatel uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí v žádosti o poskytnutí některého ze zmíněných dotačních titulů. K jeho trestní odpovědnosti není třeba škodní úmysl ani samotný vznik škody; ta je pak až znakem kvalifikovaných skutkových podstat. Pod pojem „žádosti“ je nutné podřadit veškeré podklady, které žadatel podává příslušnému úřadu a jsou nutné k splnění formálních podmínek pro udělení dotace, subvence, finanční výpomoci či příspěvku. V daném případě vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM je nutno považovat za součást žádosti o poskytnutí příspěvku, neboť šlo o doklad navazující na uzavřené dohody o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, a pokud zde bylo deklarováno, že za příslušné zaměstnance byly zaměstnavatelem již uhrazeny odvody pojistného na veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, ačkoliv tak učiněno nebylo, jedná se o nepravdivou skutečnost. Takovou žádost o dotaci předložila obžalovaná S. s.r.o., přičemž jí podepsal a stvrdil tak nepravdivé údaje jako pravdivé její jednatel, tedy oprávněná osoba, obžalovaný B. Jak právnická osoba prostřednictvím jednání svého statutárního orgánu, tak obžalovaný B. při jednání za právnickou osobu naplnili svým jednáním danou skutkovou podstatu trestného činu. Jednání pak bylo spácháno v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť obžalovaný si byl vědom toho, že uvádí nepravdivé skutečnosti a toto činil s cílem dotaci získat, tedy chtěl popsáním způsobem porušit chráněný zájem (toto je zejména evidentní u osob, které vůbec neevidoval jako své zaměstnance či nedodal příslušnému úřadu jejich vyměřovací základy, neboť u těch si byl vědom, že nemá žádnou vůli jakékoliv odvody za tyto osoby hradit, ač věděl, že jejich úhrada je podmínkou poskytnutí dotace). Na základě výše uvedených žádostí byly obžalované S. s.r.o. vyplaceny dávky v celkové výši 552.000,- Kč, v této výši tak byla způsobena škoda. Jednání obžalovaných bylo spácháno a obžaloba proti obžalovanému B. byla podána za účinnosti předchozí právní úpravy, kdy způsobená škoda odpovídala hranici značné škody. V době rozhodování soudu nabyt účinnosti zákon č. 333/2020 Sb., kterým došlo ke změně § 138 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož je hranicí značné škody až škoda ve výši nejméně 1 mil. Kč, tudíž způsobená škoda dosahuje toliko hranice škody větší ve smyslu § 138 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku (nejméně 100.000,- Kč). S ohledem na ustanovení § 2 trestního zákoníku, kdy současná právní úprava je pro obžalované příznivější užil soud tuto právní úpravu (jelikož je soud povinen užít právní úpravu jako celek, užil ji nejen při právní kvalifikaci daného jednání, ale ve všech výrocích o právní kvalifikaci i trestech). S ohledem na výši způsobené škody pak oba obžalovaní naplnili znaky kvalifikované skutkové podstaty přečinu dotačního podvodu dle § 212 odst. 4 trestního zákoníku (způsobení větší škody).
17. Trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 trestního zákoníku (v citovaném zákonném znění) se dopustí, kdo vyhotoví, použije nebo předloží nepravdivé, nesprávné nebo neúplné doklady nebo uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje anebo zatají doklady nebo podstatné údaje, a tím umožní neoprávněné použití nebo zadržování finančních prostředků pocházejících z rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem anebo zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu nebo umožní neoprávněné použití nebo zadržování majetku porízeného z rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem. Objektem ochrany daného trestného

činu jsou tak fiskální zájmy EU. Jak bylo uvedeno výše, projekt podpory vytváření společensky účelných pracovních míst je spolufinancován z Evropského sociálního fondu, kdy z výše citovaného vyjádření ÚP a platebních poukazů je zřejmé, jaká část z celkem vyplacené sumy obžalované byla poskytnuta právě z prostředků Evropského sociálního fondu. Prostředky byly vynaloženy v souvislosti s tvrzením obžalované S [redacted] na základě úkonu obžalovaného B [redacted] (stvrzení daných údajů a předložení listiny příslušnému úřadu) o tom, že obžalovaná odvedla za zaměstnance povinné odvody, což bylo nepravdivé tvrzení, jak již bylo zdůvodněno výše. Bez uvedeného nepravdivého tvrzení by nedošlo k uvolnění finančních prostředků z rozpočtu spravovaného jménem EU, neboť dotace na daný program náleží pouze žadateli, který splní veškeré podmínky. Obžalovaní tak naplnili i danou skutkovou podstatu trestného činu, když jednočinný souběh trestných činů dle § 212 trestního zákoníku a § 260 trestního zákoníku je možný (stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 300/2017). Podle uvedeného stanoviska je-li při naplnění znaků obou těchto trestných činů skutek spáchán zčásti ke škodě Evropské unie a zčásti ke škodě jiného subjektu (zpravidla České republiky), je třeba pachatelé klást za vinu v rámci ustanovení § 212 trestního zákoníku celou způsobenou škodu (tj. součet obou dílčích částek), zatímco v rámci ustanovení § 260 trestního zákoníku jen její dílčí část způsobenou ve vztahu k finančním prostředkům Evropské unie. Evropská unie tak byla poškozena o částku 461.025,60,- Kč, což je škoda větší ve smyslu § 138 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, čímž došlo k naplnění kvalifikované skutkové podstaty dle § 260 odst. 3 trestního zákoníku. V případě obou skutkových podstat může být za takový trestný čin zodpovědná právnická osoba, a to s odkazem na ustanovení § 7 zákona č. 418/2011 Sb., který vymezuje trestní odpovědnost právnických osob výčtem trestných činů, u nichž taková odpovědnost nepřichází v úvahu, přičemž v tomto výčtu nejsou obsaženy projednávané trestné činy. Oba trestné činy byly spáchány několika útoky v průběhu ve výroku uvedené doby, jsou splněny podmínky § 116 trestního zákoníku o pokračování v trestném činu, když tyto útoky byly vedeny jednotným záměrem, byly spáchány zcela shodným způsobem provedení, naplňují totožné skutkové podstaty a jsou spojeny úzkou časovou souvislostí (plynule na sebe navazují).

18. Při úvahách o trestu u obžalovaného B [redacted] se soud řídil kritérii § 39 a následující trestního zákoníku. Obžalovaný se dopustil projednávané trestné činnosti v době předcházející vyhlášení prvního odsuzujícího rozsudku Okresním soudem v Rokycanech ve věci sp.zn. 2 T 110/2017 (dne 22.1.2019, kdy tento rozsudek byl následně zrušen odvolacím soudem a ve věci byl vyhlášen soudem I. stupně další odsuzující rozsudek dne 8.12.2020, kterýžto již byl odvolacím soudem potvrzen, resp. bylo zamítnuto odvolání). Soud tak musel ukládat dle § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest za současného zrušení výroku o trestu a navazujících výroků z rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 8.12.2020, sp.zn. 2 T 110/2017, který nabyl právní moci dne 11.5.2021. Soud tak obžalovanému ukládal trest nikoliv pouze za projednávanou trestnou činnost, nýbrž i za trestnou činnost, pro niž byl odsouzen citovaným rozhodnutím rokycanského soudu, když takto byl odsouzen za přečin pojistného podvodu dle § 210 odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku a přečin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Trest je takto ukládán dle nejpřísnější trestní sazby, když trestní sazby trestných činů dle § 210 odst. 4, § 212 odst. 4 a § 260 odst. 3 trestního zákoníku jsou zcela shodné, a to jeden rok až pět let odnětí svobody nebo peněžitý trest. Obžalovanému přitěžuje, že se dopustil více trestných činů (§ 42 písm. n) trestního zákoníku), zároveň je možno uvést, že na míru škodlivosti jeho trestné činnosti je nutné pohlížet i hlediskem výše způsobené škody, která dolní hranici větší škody dle § 138 odst. 1 trestního zákoníku, jež je kvalifikačním znakem spáchaných trestných činů, překročila cca pětinasobně. Z rejstříku trestů obžalovaného je zřejmé, že kromě záznamu za odsouzení, k němuž je nyní ukládán souhrnný trest, je zde evidován toliko jeden záznam o odsouzení, nicméně k tomuto nelze pro jeho povahu přihlídnout jako k přitěžující okolnosti (osvědčené podmíněné odsouzení). V neposlední řadě je nutné v neprospěch obžalovaného přihlídnout i k tomu, co by bylo možno označit za vedlejší následek jeho trestné činnosti, čímž soud rozumí problémy na straně sedmi osob, které obžalovaný účelovým způsobem zaměstnal. Z dokazování je zřejmé, že dané osoby byly zaměstnány pouze za účelem čerpání dotací na pro ně vytvořená pracovní místa,

tedy byly jistým způsobem zneužity k obohacení obžalovaného. Uvedené osoby nejen, že v posledních měsících svého pracovního poměru nedostávaly vyplácenou mzdu (čímž obžalovaná společnost rovněž porušovala uzavřené dohody, na jejichž základě čerpala dotace), ale současně za ně nebyly placeny povinné odvody, což následně byly tyto osoby nuceny řešit. Z výpovědi těchto osob u soudu pak bylo zřejmé, že daný pracovní poměr, a zejména jeho nestandardní ukončení, kdy obžalovaný prakticky přestal pro svědky existovat, v nich vyvolával poměrně značný psychický dyskomfort. Obžalovaný pak ani v době následující nejevil snahu po alespoň částečné úhradě způsobené škody či alespoň po urovnání vztahů se svými předchozími zaměstnanci. Žádné polehčující okolnosti soud na straně obžalovaného neshledal, pouze při stanovení trestu soud přihlédl ve prospěch obžalovaného k tomu, že alespoň částečně k zákonným odvodům zaměstnavatele z jeho strany došlo (byť až po odčerpání dotací). S ohledem na trestní minulost obžalovaného, na kterého je nutné pohlížet jako na prvotrestaného, soud považuje za přiměřené všem okolnostem činu uložení podmíněného trestu odnětí svobody, když v rámci zákonné trestní sazby jednoho až pěti let dospěl k závěru, že s ohledem na vícečetnost útoků a výši způsobené škody je přiměřeným trest pod polovinou trestní sazby, tedy ve výměře 30 měsíců. S ohledem na to, že je obžalovaný odsuzován za více útoků, více trestných činů (i za dříve odsouzenou trestnou činnost), jeví se soudu jako přiměřené sledování chování obžalovaného po delší dobu, proto byl trest odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků (polovina zákonného rozpětí). Takto byl v rámci souhrnného trestu navýšen původně uložený trest odnětí svobody (nyní rušený) v trvání 15 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Rušeným výrokem o trestu z citovaného rozsudku Okresního soudu v Rokycanech byl dále obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 60 denních sazeb při denní výměře 500,- Kč (tedy celkem 30.000,- Kč). Soud nadále shledává podmínky pro uložení tohoto trestu, když je evidentní, že trestná činnost obžalovaného byla motivována snahou získat finanční zisk, kterého bylo v nezanedbatelné míře i dosaženo. Jsou tak splněny podmínky § 67 odst. 1 trestního zákoníku, když i příslušné skutkové podstaty trestných činů, pro něž je obžalovaný odsuzován, s uložením takového trestu výslovně počítají. Při stanovení počtu denních sazeb soud přihlédl ve smyslu § 68 odst. 3 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, když v tomto ohledu ponechal původní výměru 60 denních sazeb, kterou považuje za dostatečnou. Výše denní sazby pak byla stanovena s ohledem na osobní a majetkové poměry obžalovaného částkou 1.000,- Kč, když obžalovaný ve své výpovědi uvedl, že kromě podnikatelské činnosti v oboru stavební práce, kde dosahuje výdělku cca 30.000,- Kč měsíčně, vykonává dále brigády, jimiž si vydělá dalších 10.000,- Kč měsíčně. Při zákonném rozpětí denní sazby od 100,- Kč do 50.000,- Kč se soudu jeví daná výše jako přiměřená, když celkem tak bude obžalovaný povinen na peněžitém trestu zaplatit částku 60.000,- Kč, tedy i celková částka odpovídá výdělkovým poměrům obžalovaného a neměla by ohrozit schopnost obžalovaného dále zaplatit uloženou náhradu škody poškozenému. Kromě toho bylo prokázáno, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil jako statutární orgán právnické osoby v souvislosti s podnikatelskou činností této právnické osoby, tedy zneužil svého postavení (výkonu statutárního orgánu korporace) ke spáchání trestné činnosti, soud tak považuje za účelné i uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích a družstvech, když v rámci zákonné sazby dle § 73 odst. 1 trestního zákoníku – jeden rok až deset let, byl uvedený trest uložen ve výměře tří roků, čímž zároveň kopíruje zkušební dobu podmíněného odsouzení. Jelikož soud ukládal ve věci obžalovanému B. [redacted] souhrnné tresty, současně zrušil výrok o předchozím trestu a navazující rozhodnutí.

19. Při ukládání trestu obžalované právnické osobě S. [redacted] s.r.o. soud přihlédl k ustanovením § 14 zákona o TOPO, kteréžto upravují specifika druhů a podmínek ukládání trestů právnickým osobám. Jelikož je obžalovaná odsuzována za více trestných činů (jednočinný souběh) bylo nutné ukládat jí úhrnný trest dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, a to dle nejprísnejší ze sbíhajících se trestních sazeb, které jak již bylo řečeno, jsou v daném případě zcela shodné. K předmětné právnické osobě bylo zjištěno, že dosud nebyla odsouzena pro jinou trestnou činnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihorčíková

Z příslušných listin založených v obchodním rejstříku je zřejmé, že právnická osoba vznikla dne [REDAKCE].2014, jediným společníkem i jednatelem byl po celou dobu její existence obžalovaný. K trestné činnosti projednávané v dané věci mělo docházet v období od poloviny roku 2015, tedy v poměrně úzké časové souvislosti po založení společnosti. Ze sbírky listin obchodního rejstříku dané korporace je zřejmé, že tato společnost prakticky nikdy neplnila své povinnosti vyplývající z příslušných civilních předpisů, tedy nezakládala do sbírky listin povinné dokumenty jako účetní závěrky, a to již od doby svého vzniku. Právě proto že právnická osoba tyto povinnosti neplnila, a to ani přes výzvu soudu, došlo původně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18.6.2020, sp.zn. [REDAKCE] k jejímu zrušení a nařízení likvidace. Jak již bylo řečeno výše, pouze z důvodu kolize takového postupu s § 32 odst. 2 zákona o TOPO došlo následně k revizi takového postupu, nicméně daným řízením bylo osvědčeno, že obžalovaná právnická osoba nikdy nefungovala způsobem, jaký zákon předpokládá. Lze tak dovodit, že jediným účelem vytvoření dané právnické osoby a její další existence, bylo právě spáchání projednávané trestné činnosti. Ostatně i zaměstnanci společnosti vyslechnutí jako svědci potvrdili, že v určitý okamžik byla společnost zcela nekontaktní, v sídle společnosti nebyla přebírána pošta a obžalovaný B [REDAKCE] rovněž nebyl k dosažení. Ze spisu je rovněž zřejmé, že po spáchání dané trestné činnosti obžalovaný B [REDAKCE] zakládá a stává se statutárním orgánem v další korporaci S [REDAKCE] s.r.o. (čl. 1065). Dle náhledu soudu bylo prokázáno, že obchodní korporace S [REDAKCE] s.r.o. byla vytvořena a působila toliko za účelem páchaní dané trestné činnosti, jsou tak splněny podmínky § 16 odst. 1 zákona o TOPO k jejímu zrušení (právnická osoba má sídlo na území ČR, a povaha právnické osoby nevyklučuje možnost jejího zrušení). Z těchto důvodů soud k uložení takového trestu přistoupil.

20. S nárokem na náhradu škody se vůči oběma poškozeným připojil Úřad práce ČR, a to ve výši 552.000,- Kč, tedy v plné výši vyplacené dotace. V řízení bylo prokázáno, že škoda v dané výši vznikla a byla způsobena daným trestným činem, výše způsobené škody je i součástí popisu skutku. I když byla škoda částečně způsobena České republice a částečně Evropské unii, smluvní vztah, z něhož nárok vychází, byl založen mezi společnostmi S [REDAKCE] a Úřadem práce ČR (v daném případě jedná jménem ČR). Oprávněným z nároku je tak Úřad práce ČR, který je poté, co by mu byl nárok uhrazen, povinen na základě svého právního vztahu část náhrady v rozhodné výši refundovat příslušné instituci EU. Ve vztahu k obžalovaným je však poškozeným právě ÚP ČR. Nárok na náhradu škody pak v případě obž. B [REDAKCE] vychází z ustanovení § 2910 zákona č. 89/2012 Sb. (obč. zák.), podle kterého škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Obžalovaný B [REDAKCE] jako jednatel právnické osoby při jednání této osoby byl povinen ze zákona jednat způsobem odpovídajícím právním předpisům a řádně zastupovat zájmy této osoby. Pokud jednal způsobem, jímž se dopustil trestného činu, odpovídá za škodu takto vzniklou. Soud tak vůči této osobě poškozenému nárok dle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal. Vůči obžalované S [REDAKCE] s.r.o. by přicházela v úvahu i odpovědnost založená ustanovením § 2913 obč. zák., jež dopadá na porušení smluvní povinnosti, neboť tato právnická osoba byla ve smluvním vztahu založeným dohodou o vyhrazení společensky účelného pracovního místa s úřadem práce, když svým jednáním porušila i povinnosti vyplývající z této smlouvy. Nicméně soud ukládá obžalované právnické osobě trest zrušení právnické osoby, kterýmžto rozhodnutím končí činnost právnické osoby, která následně přechází do likvidace, tudíž nemůže současně zakládat majetkové závazky takové společnosti. Proto vůči obžalované právnické osobě byl poškozený se svým nárokem odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních dle § 229 odst. 1 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému

soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyzooměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. 9. 2021

JUDr. Helena Przybylová v.r.
předsedkyně senátu